

Hüüdja Hääl

Aprill 2019

Jumala Sõna kuukiri

Kes võidab ja minu tegusid lõpuni
hoiab, sellele ma annan meelevalla
paganate üle... otsekui minagi olen
saanud meelevalla oma Isalt, ning ma
annan talle koidutähe. Ilm 2:26,28.

„... te olete surnud ja teie elu on koos Kristusega Jumalas” (Kl 3:3).

Mõtles tegelikult, kui varjatud on elu kogu mõistusele ja inimlikule arusaamisele! Käib üle mõistuse, et patused, kellel on kogu Aadama langenud olemus ja kes ka seda tunnevad, on ometi patuta, pühad ja elavad Kristuses kogu vaimu, hinge ja ihu poolest. Oh, milline saladus, et sama isik, kes langenud loomuse tõttu endas on patune ja surnud, on ometi vaimulikult elav koos Kristusega Jumalas. Me omistame selle elava usu kaudu Jumala kõigutamatutesse töötustesse. Sest see on tunnistus, et Jumal on andnud meile igavese elu ja see elu on tema Pojas. Meis esinev ja olev patt ning surm on üksnes nagu tilk ookeanis vörreldes meie eluga, kes on Kristus. Kristus valitseb kõikjal ja kui me oleme saanud tema oma eluks, siis on ilmne, et elu on tema tõttu ka meie meelevallas.

O. A. WELIN

SISU

R. Schlaepfer. LÄKITUS	
TÜATIIRA KOGUDUSELE.....	3
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS VI.....	7
D. Prince. IISRAELI	
AINULAADSUS.....	13
M. Vilponen. AZUSA.....	193-200
B. Houston. PUUDUTA	21
TERRORISTI MUUTUMINE.....	30
MINA OLEN.....	33

Hüüdjä Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 4 (367) 2019.
Kolmekümnes aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdjä Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

APRILL

Nr 4 (367)

2019

Ilmutuse raamatu seitse kogudust

Läkitus Tüatiira kogudusele

Oleme muistses Korintoses. Tulin siia, kuna uurime täna Ilmutuse raamatu kirja Tüatiirale. Tõtt öeldes ei ole antiiksest Tüatiirast palju midagi alles. Muistse Korintose probleemid olid ometi paljuski samad. Mina taga on Apolloni tempel, kus ohverdati liha ebajumalatele. Otse templi ees olid kauplused, kus müüdi liha allahindlusega. Liha ohverdati nii palju, et preestrid ei jõudnud seda kõike ära süüa, nii müüdi ülejäävat alandatud hinnaga, vaid mõni samm allpool mäerindel.

Korintose kristlastel oli tõeline probleem, kas neil on

luba süüa ebajumalatele ohverdatud liha. Alkogudus õpetas, et kuna uued paganliku taustaga usklikud võisid hakata arvama, et Apollonile ohverdatud liha võib süüa, siis on parem seda mitte süüa. Mõned kristlased siiski sõid ebajumalatele ohverdatut ja osalesid lisaks paganlikel pidustustel. Nad tingisid oma usu arvel. Sellepärast kirjutati kiri Tüatiira kogudusele.

Olukord Tüatiiras oli väga sarnane Korintosega. Tüatiira taoliselt oli Korintos kaubakeskus. Seal oli suur äripiirkond, milleks oli kaks kaunist kaubatanavat.

Tüatiira keskel asus suur Apolloni tempel, samasugune nagu Korintoses. Apollonit nimetati Jumala pojaks.

Ärile suunatud Tüatiira elanikele, kes teenisid Apollonit, ütleb Jeesus:

Ja Tüatiira koguduse inglile kirjuta: „Nõnda ütleb Jumala Poeg, kelle silmad on nagu tuleleek ning kelle jalad on vasemaagi sarnased.”

Tüatiirat ja Korintost ühendab tähelepanuväärselt veel ka pronksitööstus. Jeesus ütleb, et tema on Jumala Poeg. Apollon ei ole. Ta on samuti puhastav tuli ja temal on tugevad pronksist jalad.

Ta jätkab:

„Ma tean sinu tegusid ja armastust ja usku ja teenimist ja su kannatlikkust ning et su viimaseid tegusid on rohkem kui esimesi.”

Neil oli palju head: armastust, usku, teenimist ja püsivust. Neid väärtusi tuleb praktiseerida, sest ka Jeesus tegi seda. Jeesus oli andja, mitte võtja. Ta aitas vaeseid ja tervendas haigeid. Nii peame ka meie tegema. Ta kiitis kogudust nende asjade eest.

„Võimas. Te toetate lastekodusid, organiseerite toidupanku ja teete mitmesugust heategevust.”

Kuid ta pidi neid ka korigeerima. Ta ütleb: „Teie teod on head, kuid küsimus ei ole üksnes tegudes. Küsimus on ka selles, mida te usute.”

Salm 20: *„Kuid mul on sinu vastu, et sa lased naist Iisebeli, kes nimetab end prohvetiks ja õpetab, eksitada ka minu sulaseid hoorama ja sööma ebajumalate ohvreid.”*

Ta ütleb, et oma õpetusega eksitab see naine neid hoorusesse. Näete usu ja käitumise samasust. See esineb üha uuesti Ilmutuse raamatu seitsmes kirjas. Sellest tuleneb vahe: mida usud, millist õpetust vastu võtad ja keda kuulad; sest usk muudab lõppude lõpuks sinu käitumist.

See viitab praktikale, et Tüatiiras oli mitmel tsunftil tavaks korraldada pidusid paganlikes templites. Nii söödi seal ebajumalatele ohverdatud liha. Pärast pidustusi toimus veinikül-laseid orgiaid. Kui taheti edeneda oma ametis või säilitada oma töökoht, oli vaja käia pidustustel. Kui sinna ei läinud, võis kaotada töökoha.

Surve Tüatiiras ei olenenud ilmselt Rooma võimu tagakui-

sust. Nad ei kaotanud elu, vaid üksnes elatise. Esile tõusis küsimus, kas sobib kristlastel osaleda tsunfti pidustustel Apolloni templis Tüatiiras. Valeõpetaja Iisebel ütleb: „Muidugi sobib!” Kuid kirjas Tüatiira kogudusele ütleb Jeesus: „Ei sobi!”

Iisebel ei olnud tõenäoliselt naise tegelik nimi. Iisebel oli Vana testamendi kuninganna, kes oma mehe Ahabiga eksitas Iisraeli Baali teenimisse. Keegi ei tea kindlalt, mida naine mõtles, kuid ta lähenes asjadele mõistuspäraselt, nimetades neid „süga-vikeks”. Ta ütles: „Meie ei pea olema nagu need kitsarin- nalised kristlased, kes keeldu- vad osalemast templior- giatel.”

Jeesus ütleb: „*Ma olen talle andnud aega meelean- duseks, ent tema ei taha parandada meelt oma hooru- sest. Ennäe, ma viskan ta tõevoodisse ning temaga abi- elu rikkujad suurde vile- tusse, kui nad ei paranda meelt ega lõpeta oma tegusid, ja hävitan ta lapsed surmaga, ning kõik kogudused saavad aru, et mina olen see, kes uurib läbi meeled ja*

südamed, ning annan iga- ühele teist teie tegusid mööda.”

Peasõnum on see, et patul on hind. See viib haigevo- disse emotsionaalselt, vaimu- likult, füüsiliselt ja inimsu- hetes. See ei tähenda, et Jumal on halb Isa seda luba- des. See tähendab, et tema laseb meil vajuda põhja, et meie käitumise tagajärjed tooksid meid mõistusele. Pal- jud meist on kogenud seda. Jumala poolt on vahel armuli- sem, et ta lubab meil vajuda põhja. Ilma selleta paljud kunagi ei pöörduks.

Sellest kirjast tõuseb küsi- mus: „Kas oled juba põhjas ära käinud? Kas sul hakkab saama küllalt?”

Jeesus ütleb: „Sina võid pöörduda. Sa võid loovutada oma elu Jumala kätte.”

Kui Jeesus ütleb tapvat Iisebeli lapsed, tähendab see minu arvates Iisebeli lii- kumist. Sellega ta peatab okultistliku karikatuur-krist- luse, enne kui see levib.

Salm 24: „*Aga ma ütlen teile, muudele Tüatiiras, kel- lel ei ole seda õpetust, kes pole ära tundnud saatana süga-*

vikke, nagu nemad ütlevad, - teie peale ma ei pane muud koormat. Pidage vaid kinni sellest, mis teil on, kuni ma tulen!”

Väljend „saatana sügavused” on vihje, et kogu okultismis ahvatletakse õppima saladusi, nn arvatavalt salajasi asju. Seda tähendabki okultistlik: varjatud.

Inimloomus armastab usundit, milles see õpib eksootilisi saladusi. Kuid ehtsas ristiusus ei ole saladusi, mis oleks mõeldud üksnes siseringi inimestele. On arm kõikidele. Ta ütleb: „Hoidke kinni.” On oodata midagi suurt.

„Kes võidab ja minu tegusid lõpuni hoiab, sellele ma annan meelevalla paganate üle ning ta hoiab neid kui karjane raudsauaga, nii nagu purustatakse saviastjaid, otsekui minagi olen saanud meelevalla oma Isalt.”

Nendele marginaliseeritud kristlastele maailmas, milles keisril oli absoluutne meelevald, öeldakse, et see kõik puruneb nagu saviastja – ja nii ka juhtus.

Rooma ajastu muuseumides

näeb jumalate ja keisrite kujusid, nii kauneid pronks-, kuld- ja saviesemeid – ja need on purunenud. Jeesus ütleb, et Domitianuse võim murdub nagu savinõu. Olete marginaalsed nüüd, kuid lõpuks antakse teile meelevald.

„... ning ma annan talle koidutähe.” Neil aegadel nimetati Veenust koidutäheks.

Korintose ja Tüatiira ühised punktid on huvitavad. Tüatiira tähtsamad jumalad olid Apollon ja Afrodite e Veenus. Samu jumalaid teeniti Korintoses.

Minu taga on Apolloni tempel. Künkal kaamera taga on Afrodite e Veenuse tempel. Tüatiiras olid samad kultused.

Veenust nimetati koidutäheks. Apollos esines Jumala pojana. Jeesus ütles: „Mina olen Jumala Poeg.”

Veenust nimetati koidutäheks. Jeesus ütleb: „Mina olen Koidutäht.”

„Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele!”

Kirja üldsõnum on selles, et meie ei muuda Jumala sõna,

kuid me peame laskma Jumala sõnal muuta ennast.

Jeesus ütleb: „Tegutsete suurepäraselt kõiges, kuid te sallite kedagi, kes õpetab vale-õpetusi. Halb õpetus suunab lõpuks halva käitumiseni. Siin ei mõelda linna ebajumalateenistuse sallimist. Kristlasi ei kutsuta mässama või paganlikke templeid põletama. Ristiusk ei ole vägivallega sunni usund.

Ei. Me soovitame, me ei käsi. Siin mõeldakse, et koguduses on õige olla tähelepanelik õpetamise ja õpetusega. Küsimus on pigem autoriteedist. Kes on sinu elu Jumal?

Kuulasin ühe kuulsa

pastori poja õpetust. Ta ütles: „Usun Jeesusesse, kes üksnes armastab mind, kuid kes kunagi ei korrigeeri.”

Mõtlesin: „Oled võtnud ohjad enda kätte. Need ei ole Jeesuse käes.”

Palun sul mõelda, mille alusel püüab Kristus sind suunata või kutsuda arutlema. Keda sa kuulad? Kuula teda nüüd, sest see usk paistab välja sinu käitumisenä.

Sinul on võimalus pöörduda taas Kristuse juurde, nii nagu seda oli Tüütiiral.

RENÉ SCHLAEPFER

Rahvas ärkamas VI

Kui jutlus eeldab võitlust

Oli täiesti tavaline argiõhtu Stockholmis. Kell oli kuue ja seitsme vahel. Asusin Päästearmee hotellis, kus minul on püsivalt peaaegu samasugune kodutunne kui oma toas.

Sel õhtul oleksin tundnud ennast sama rõõmsalt ja

vabalt nagu tavapäraselt, kui ma poleks pidanud jutlustama tund aega hiljem Immaanueli kirikus. See ei olnud iseeneest ohtlik, sest olen seda teinud sadu kordi varem. Kuid seekord ei olnud mul mingit teksti ega sõnumit.

Mõned toetuvad sellise olukorras Jeesuse töötusele: „... ärge muretsege ette, mida

rääkida, vaid rääkige seda, mida iganes teile antakse sel tunnil, sest teie pole kõnelejad, vaid Püha Vaim.”

Meenutan kedagi ametivenda, kes astus ühel õhtul kantslisse, öeldes alguseks selle sõna ja rääkides siis, kui imeliselt on Jumal teda õnnistanud päeva jooksul.

Sellest on möödunud mitu aastat. Mina olin tollal noor ja kogenematu ning ootasin, et saan kuulda midagi eriti ainulaadset jutlustamisest. Kuid sellest tuli üksnes kiitlev algus. Issanda Vaim ei rääkinud midagi. Ka mehe oma kõneoskus ei olnud kiitlemist väärt.

Peale selle unustatakse pidevalt, mis kontekstis see töötus anti. Jeesus ei rääkinud siis jutlustamisest, vaid ta ütles: *„Kui teid viiakse ja antakse valitsejate kätte, siis ärge muretsege ette, mida rääkida.”* On erinevus kohtupidamise ja jutlustamise vahel.

Iga sõnakuulutaja on loomulikult rohkem kui korra kogenud, et sõnum on sündinud just sellel hetkel, kui seda vajati, ja seda olen kogenud ka mina mitmel puhul. Vahel

on sisemuses väga kõle tunne, kui minnakse jumalateenistusele ilma teadmata, mida öelda. Kuid kui seespool on elav tunnetus Püha Vaimu väest ja innustusest, ei ole see nii ohtlik. Siis on võimalik uskuda ilma ette teadmata.

Kuid sellel korral oli sisi-mas täielik vaikus. Tunded olid kustunud. Mõte seisis paigal. Tundsin ennast surnuna nagu kuivatatud kala. Miski ei näinud suutvat süüdata kustunud hinge.

Püüdsin keskenduda palvele, kuid mõtted keeldusid otsustavalt minemast sellele rajale. Püüdsin lugeda piiblit, kuid tundus nagu oleksin närinud kuiva puud. Otsisin välja vanu jutluse konspekte, et saada millestki kinni, mis võiks meeltes süttida. Kuid oleksin sama tulemusega võinud sirvida aastakäigu jagu vanu ajalehti.

Vaatasin korduvalt kella. Õudusega tõdesin, et aeg kiirustab selle hetke poole, kui seisan paari tuhande inimese ees ilma mingi sõnumita. Ei, „õudus” viimasel lauses oli liiga tugev sõna. Olin nii surnud, et ei suutnud isegi karta. Olin eelkõige

apaatne. Kuid salvavat rahu-
tust tundsin igal juhul.

Püüdsin ette kujutada, et
istun juba laval ja vaatan üle
kiriku ja pinkides istuvate
inimeste. Püüdsin asetuda
nende vaimulikule kohale ja
lasta nende näljal ja janul
ning sisemisel vajadusel tun-
gida minu tajusse. Nägin küll
enda ees pilti, kuid ei tajunud
selles tekkivat mingit reakt-
siooni. Minu tajumaaailm
magas ega paistnud üksi
vägi maailmas suutvat seda
äratada.

Toetusin meetodile, mis
sageli oli aidanud mind
samasuguses olukorras:
asetusin pikali diivanile, et
lasta kogu pingel täielikult
maanduda, et mõte saaks
samal ajal vabalt liikuda seal,
kus seda enim vajati. Kuid see
ei liikunud sugugi. Ihust
pinge küll taandus, kuid hing
magas. Nii mulle vähemalt
tundus.

Kuid just siis tuli minule
üsna kummaline mõte: mine
kõndima!

Kõndima?

Olin veidi varem käinud
kaks tundi Djurgårdenis ega
olnud sellest pikema jalutus-

käigu vajaduses, kui hetke
pärast kõndida Drottning-
gatan 66st Tulegatan kolme.
Kuid hää! sisemuses oli
iseteadlik:

„Mine kõndima! Ära ole
enam mures, et mõelda jut-
lusele! Sa ju näed, et sellest ei
tule midagi.”

Ma kuuletusin. Panin välis-
riide selga ja väljusin Drott-
ninggatanile.

„Mine vasakule.”

Jälle vales suunas. Imma-
neli kirik on paremal. Mina
sain aga käsu pöörduda
vasemale.

Kõndisin veidi aega ja
püüdsin hajutada meelest
kogu koosolekut ja jutlust.
Küll saab asja kuidagi korda.
Halvimal juhul pidin avalikult
tunnistama, et minul ei olnud
midagi öelda. Nii olin teinud
ka varem rohkem kui ühel
korral ja suutsin elada üle
veel sellegi korra, et sama
öelda.

Kui olin aga ületanud mõne
ristmiku, tundsin väga selget
tõmmet vasakule, järgisin
mõttejuhtimist ja läksin. Rist-
tänava järgmisel ristmikul oli
kunstikauplus. Vaateakent
täitis peaaegu kogu ulatuses

suur õlimaal. Seal oli kujutatud vana meest, kellel olid valged juuksed, kortsus nägu ja sügav kannatus silmades. Tema taga rippusid paksud tumedad pilved ning need olid nii ebaharilikult lähedal ja elavad, et näis nagu need varsti haaravad mehe oma tumedasse haardesse.

Kuid läbi pilvede, just vanuri parema kõrva juures, oli näha pasunat. See oli nähtav üksnes osaliselt. Mees seisis, käsi kõrva taga, ja kuulatas pasuna toone. Iga näojoon kirjeldas hinge keskendunud soovi kuulda helisid mustade pilvede taga olevast maailmast – valguse ja elu maailmast.

Tänapäevases meditsiinis on tavaks rääkida šokiteraapiast. Sattusin sellisesse vaateakna ees seistes. Pilt mõjus minule nagu elektrilöök. See haaras minu silmapilkselt ja täielikult. Seisin kaua ja vaatasin. Üksnes vaatasin. Vaatasin seni, kuni lausa värisesin. Hinges läks keema ja sellest sündis sõnum õhtusele koosolekule. Tekst tuli, mõtted samuti ja siis oli rõõm minna kirikusse kuulutama sõnumit, mis põles minu

sees.

Mõne päeva pärast oli maal aknalt kadunud. Mul ei olnud aimugi, kes oli selle maalinud või kuhu see sai. Tean üksnes, et sellel õhtul täitis see teatud ülesande minu elus.

Kuid jutluse sündimise võitlus ei lõpe alati nii nagu sellel korral. Vahel olen pidanud rahulduma vaikimisega. Nii juhtus kord ühel pühapäeval New Yorkis.

Paar päeva varem olin tulnud üle Atlandi, et veeta mõni kuu Ameerikas. Mind oli kutsutud läbi viima äratuskoosolekuid keskosariikides ja läänerannikul. Teekonnaval sinna viibisin mõne päeva New Yorkis. Pühapäeva hommikupoolikul pidin rääkima Betesta kirikus 51. tänaval. See oli esimene avalik koosolek Ameerikas sellel korral.

Minul oli olnud suurepärane reis üle Atlandi, olin rõõmus, et saan alustada tööd Ameerikas ja minu sisimas kõlas päästerõõmu ja töötahte laul, kui alustasin rendiautoga sõitu 180ndalt tänavalt.

Olin korralikule ette val-

mistanud ning jutluse tekst ja teema olid ülivõimsalt minu mõtetes jumalateenistuse alguses. Tundsin ennast tõeliselt rõõmsana, et saan siin olla Issanda saadikuna.

Kuid siis toimus midagi kummalist: samal ajal kui publik laulis ja koguduse pastor palvetas ja luges Jumala sõna, libises jutlus minu käest nagu vesi sõelast. See lihtsalt kadus. Mida lähemale saabus see hetk, kui ma pidin jutlustama, seda selgemaks sai, et minul ei olnud midagi öelda.

Mul olid jutluse peamõtted märgitud Piibli vahel olevale paberilehele. Muidugi oleksin võinud veidi rääkida ja ehk saada midagi ette kantud, mis küll olemuselt meenutaks jutlust, kuid milles poleks olnud sõnumi südamlikkust ega elu. Tuleb kiirustada ütlema, et olen nii teinud rohkem kui ühel korral, kuid see ei ole soovitatav.

Mooses kohta öeldakse, et ta sai elavaid sõnu rahvale edasiandmiseks. Ainult elav sõna annab elu teistele. Peab ise olema asjast haaratud, kui tahad teisi mõjutada. Surnud jutlused on ilmselt takistanud

elu Jumala koguduses rohkem kui jumalasalgajate ettekanded. Sellel korral mõistsin, et pean vaikima.

Tundsin ennast kohutavalt. Külma higi tungis esile otsmiku pooridest. Enamus siinolijatest pinkides teadsid, et olin hiljuti saabunud Euroopast ja et see oli minu esimene avalik esinemine uues maailmajaos sellel korral. Nad olid tulnud kuulama võõrast jutlustajat – ja minul ei olnud neile midagi öelda.

Sekundid tormasid oma soodu. Minus toimus kohutav võitlus: kumma tee ma valin, kas jutlustan olemata sõnumist haaratud, või selgitan avalikult oma tohutut abitust.

Uhkus ütles: „Päästa olukord! Jutlusta aga!”

Teine hääl ütles: „Ära püüa anda seda, mida sinul ei ole. Ole tingimusteta aus ja tunnistaja, et sinul ei ole midagi öelda. See on siiski parem.”

Kuid veel siis, kui lauldi viimase laulu viimast salmi enne jutlust, ei olnud ma otsustanud, kumba teed minna. Laul vaikis. Orelihelid taandusid ja siis kuulsin pastori teadet, et mina jut-

lustan.

Järgmisel hetkel seisin kantslis, vaatasin nagu udus üle ootava rahvahulga ja kuulsin ennast ütlevat: „Ma ei tea, kas sellest jutlusest tuleb midagi.”

Kogudus üllatus. Igaühe palgelt lugesin ühte ja sama küsimust: mida see tähendab?

Pidin andma selgituse.

„Ma ei ole olnud laisk. Olen põhjalikult jutluseks ette valmistunud, kuid laulu ja sissejuhatause ajal see võeti minult ära. Ja nüüd ei ole mul midagi. Võisin ehk millestki rääkida, kuid minul ei ole sõnumit. Ei tasu rääkida, kui Jumal on vait. Võib olla võin selle asemel midagi laulda?”

Ma ei saa eitada, et hommikupoolsest jutlusest oli saamas sensatsioon. Kuid see ei olnud minu eesmärk. Olin viimastel minutitel kogenud liiga palju pinget ja vaeva hinges, et suuta veidigi olla sensatsioonihimuline. Miski, mida mina ei suutnud kontrollida, hoidis mind kinni.

Kogudus noogutas nõustumiseks minu kahtleva küsimuse peale, kas võiksin laulda laulu. See laul oli lihtsam, kui

võib ette kujutada, nii viisilt kui sisult.

Kuid siis toimus see imeiline, et lihtsate sõnade kõlades laskus koguduse peale püha vaikus nii minu kui teiste hinges. Tundsiime, et Jumal oli meie keskel ja et see oli tema viis tegutseda sellel hommikul. Jumal osutas väga selgelt, et ta saab hakkama ka ilma minu jutluseta.

Laulu lõppedes palusin esipingis istujail vabastada kohad, et saaksime ruumi koormatud inimeste jaoks, kes tahtsid anda oma elu Jumalale.

Nad kuuletusid kohe, kuid väga imestades, kuidas see isesugune jumalateenistus võiks lõppeda. Siis esitasin kutse:

„Teie kõik, kelle ei ole asjad selged Jumalaga, tulge siia esimesse pinki, siis saame vestelda ja palvetada.”

Ja nad tulid. Erinevatest suundadest. Esirida täitus mõne minutiga.

„Nüüd võtame järgmise pingi.”

Ka see täitus osaliselt patustest, kes tahtsid korda saada oma asjad Jumalaga.

Siis kummardus kogu kogudus palvesse pooleks tunniks. Pigem võiks öelda, et me viibisime Jumala ees vaikuses pool tundi. Tema rääkis, meie kuulasime. Sellel jumalateenistusel oli palju sügavam mõju kui siis, kui mina oleksin pidanud jutluse.

Taolisi kogemusi ei saa muidugi ette tellida. Midagi ei saa vaimumaailmas ettetellitult. See on elu maailm ja täis üllatusi. Ärkamist ei saa tel-

lida posti teel, see ei alga tellimisest ega järgi see suuniseid, mida me eneseteadlikus tarkuses oleme seadnud. Vaimulik kogemus ei ole valmis riiulil, nii et selles kinni haarata, kui meil on soovi seda vastu võtta. See tuleb vahel siis, kui seda kõige vähem ootame ja viisil, mida meie ei ole oodanud.

FRANK MANGS

Iisraeli ainulaadsus

"Kartku Issandat kogu ilmamaa, tema ees värisegu kõik maailma elanikud! Sest tema ütles, ja nõnda see sai; tema käskis, ja see tuli esile. Issand ajab nurja paganate nõu, ta teeb tühjaks rahvaste mõtted. Issanda nõu püsib igavesti, tema südame mõtted põlvest põlve. Õnnis on rahvas, kelle Jumal on Issand, rahvas, kelle tema on valinud enesele pärisosaks."

Ps 33:8-12.

Räägin täna Iisraeli rahva ainulaadsusest, kelle Jumal on valinud enesele pärisosaks.

See on teema, mis ajab siiani paljusid vihale. Elame humanistlikus kultuuris, kus kõige ja kõikide vahelised erinevused on ära unustatud. Mehe, naise ning rasside vahel pole enam erinevusi. Oleme kõik ühesugused. See on vale.

Erilisus ei tähenda mingil viisil alamat staatust. Kui oled eriline ega tunnista seda, põhjustad endale liigseid probleeme. Jumal tegi Iisraelist ainulaadse rahva. See on ka peamiseks põhjuseks, miks neid on sajandeid taga kiusatud. Eriline soosing ärritab,

kuid fakte see siiski ei muuda. Kui oled teistsugune, siis jääd selliseks.

Iisraeli rahvas tahab oma erilisuse eest peitu puggeda. Iisraeli president ütles oma ametisse pühitsemise kõnes: "Oleme riik, nii nagu teisedki maad on riigid." See ei pea paika. Ta ei räägi tõtt.

Ma toon esile kirjakohti sellest, kus räägitakse Iisraeli ainulaadsusest. Esmalt Esimene Ajaraamat 17:21, mis on osa Taaveti palvest. Selle algus kõlab nii: *"Ja kes on nagu sinu rahvas Iisrael, ainus rahvas maa peal, keda Jumal ise on käinud enesele rahvaks lunastamas?"*

Taavet ütleb selgelt, et Iisrael on ainulaadne rahvas, ainus, keda Jumal lunastas endale rahvaks.

Järgmiseks 2. Moosese 19:5-6, kus Jumal rääkis Moosesele, kui Iisraeli lapsed kogunesid Siinai mäele.

"Ja kui te nüüd tõesti kuulate minu häält ja peate minu lepingut, siis te olete minu omand kõigi rahvaste hulgas, sest minu päralt on kogu maailm."

Jumal eraldas Iisraeli

teistest rahvastest kolmel tingimusel. Nad pidid olema Tema eriliseks aardeks, asudes teistest rahvastest kõrgemal ning nendest pidi saama preestriiriik ja püha rahvas.

Aastate kogemuse ja uurimistöö tulemusena olen jõudnud järelduseni, et kurat saab vahel Jumala plaani viivitada, kuid ta ei suuda iialgi seda peatada. Arvan, et saatan on omalt poolt teinud kõik selleks, et lükata edasi Jumala plaani Iisraeliga, kuid ta ei saa seda ära hoida. Iisrael muutub täpselt selliseks, nagu Jumal on otsustanud: see on eriline aare, preestriiriik ja püha rahvas.

Ka Uues testamendis, eriti Pauluse kirjades, viitavad mitmed salmid Iisraeli erilisele positsioonile. Roomlastele 3:1-2 küsib Paulus: *"Mis on siis juudil erilist või mis kasu on ümberlõikamisest? Jah, on palju ja mitmel moel."*

See on märk Jumala lepingust Iisraeliga. Esmalt aga fakt, et juutide kätte on usaldatud Jumala sõnumid.

See näitaja muudab Iisraeli väga eriliseks. Jumala sõna,

ajalookroonikad, kogu Piibel anti meile ühe rahva - Iisraeli kaudu. Kui Iisraeli ei oleks, poleks meil Piiblit. Juba see fakt teeb Iisraelist ääretult tähtsa rahva. Paulus ütleb, et juutide kätte on usaldatud Jumala sõnumid. Oleks õige öelda: "Neile on kõigepealt antud Jumala sõnad."

Jumal ei andnud Iisraelile oma sõnu pelgalt enesele hoidmiseks, vaid nende ülesandeks oli viia see sõna kõikide rahvasteni. Vähemalt üks juut mõistis talle antud vastutust, kelle nimi oli Paulus ning kes ütleb Rm 1:14-15: *"Ma olen nii kreeklaste kui umbkeelsete, nii tarkade kui rumalate võlglane."*

Paulus ütles niisiis: "Mul on püha kohustus selle alusel, mida Jumal on teinud minu riigile ja rahvale... ja seetõttu tahaksin kuulutada evangeeliumi ka teile, kes te elate Roomas..."

Paulus mõistis oma vastutust. Ta mitte lihtsalt ei omanud kirju või evangeeliumi, vaid talle usaldati levitada sõna. Tänu Jumalale Pauluse ustavuse eest! See maksis Paulusele kõik. Kuna

ta oli evangelist paganrahvastele, andis ta kogu oma elu, aja, energia ning lõpuks suri märtrisurma, et teised rahvad saaksid kuulda seda, mis oli alguses mõeldud pelgalt Iisraeli rahva jaoks.

Ma pole juut, kuid tänu Jumalale Pauluse ustavuse eest! Tänan Jumalat juudi rahva ustavuse eest, tänu kellele on meil Piibel alates Moosese raamatutest kuni Ilmutuse raamatuni. Kõikidest Piibli kirjutajatest polnud üksnes üks autor juut - Luukas. Ta võis olla immigrant ning tal oli Iisraeli vaimne taust. Teised Piibli raamatute autorid olid kindlalt juudid.

Kas oled Piibli eest tänulik? Siis pead olema ka juutidele tänulik. On mõistusevastane hinnata Piiblit, seejuures alahinnates juute. Roomlastele 9:4-5 toob välja kaheksa tunnust, mis toovad esile Iisraeli erilise positsiooni.

Paulus kirjutab: *"... kes on iisraellased, kelle päralt on lapseõigus..."* Jumal adopteeris nad oma rahvaks.

Järgnevalt kirkus. Sõna "kirkus" tähendab nähtavat ja

tajutavat Jumala ligiolu oma rahva keskel. Selles pole midagi ebareaalset, vaid see on tõeline. Kus iganes on Jumala kirkus, tunneb inimese meel seda ühel või teisel viisil. Mitmeid kordi, kui Jumala auhiilgus täitis templi, ei talunud preestrid Jumala ligiolu, kuna selle füüsiline väljendus oli nii võimas.

Mul on selja taga 15 aastat kreeka keele õpinguid. Kreeka keeles "doxa" on kirkus. Ma ei keskendu selle sõna taustale, kuid Platoni filosoofias oli sõna doxa võtmesõnaks. Doxa tähendab midagi sellist, mida võib meeltega tajuda. Platon ei mõelnud doxa all kirkust, kuid selle sõna tähendus on Uue testamendi kirjapildis säilinud.

Kirkus mõjub meie aistingutele. Esimesel korral ilmus see öösel tulesambas ja päeval pilvesambas. Jumala auhiilgus laskus üle Iisraeli laste, kui nad said talle verrega patust puhastatud.

Kolmas element, mis eraldab Iisraeli teistest maadest, on lepingud. Alates Aabrahamist on kõik lepingud tehtud Iisraeli lastega.

Neljas element on Seaduse andmine. Seadus anti ainult ühele riigile - Iisraelile. See võib kõlada vastuoluliselt, kuid minu arvates pole paganad kunagi pidanud Moosese seaduseid järgima. Issand Jeesus on andnud meile teise seaduse, kus on kümne käsu asemel vaid üks käsk: "*Uue käsu ma annan teile: armastage teineteist! Nii nagu mina olen armastanud teid, nõnda armastage üksteist!*" Kui me täidaksime seda seadust, oleksime teistsugused inimesed.

Viies element on Jumala teenimine. Siin peetakse silmas preestrite teenistust. Kõik Jumala preestrid kuni Jeesuseni olid juudi soost. Nende kohustuseks oli ülistada, teenida ning ohverdada. Seda ülesannet ei antud ühelegi teisele rahvale.

Kuues eriline element on töötused. Kõik töötused alates Aabrahamist anti juutidele.

Seitsmendaks - kõik patriarhid olid juudid. Seitse on täiuslikkuse number, kuid on ka kaheksas element, mis annab Iisraelile erilise au.

"...neist on Kristus inimesena põlvnenud..." Kõige täht-

sam kingitus, kes on Iisraeli rahva kaudu inimkonnale edasi antud, on Vabastaja.

Need kaheksa elementi eristavad Iisraeli teistest maailma riikidest. Juba kaine mõistus ja usk tõesse näitavad, et Iisrael on eriline.

Teine huvitav ja väga oluline seik on see, et Jeesus oli inimesena juut. Olen palju kordi rääkinud juutidega, kes on pöördunud, ning peaaegu kõik neist räägivad, et neid on kasvavatud uskuma, et Jeshua on üksnes paganrahvaste Messias, kellel polnud juutidega mingit pistmist.

Õigeusklikud juudid ei kirjuta isegi Tema nime välja. Nad kirjutavad Jeshu ja jätavad viimase tähe "a" ära. Mitmed juudid on öelnud, et lugedes Matteuse evangeeliumi mõistsid nad, et Jeesus oli tõesti juut. Jeesus oli täiuslik juut, kelle taoliseks peaksid kõik juudid tahtma saada.

Rõhutan, et Jeesus sündis juudiks mitte 33 aastaks, vaid kogu igavikuks. See pealtnäha lihtne mõte toetub Piiblile. Ilmutuse 5. ptk viib meid tae-

vas Jumala ligiollu, kus Johannes nägi imelisi asju. Troonil oli pitseeritud rullraamat, mida keegi ei võinud avada. See oli seitsme pitseriga kinni pitseeritud.

Johannes nuttis kibedasti, kuna kedagi ei leitud väärt olevat rullraamatut avama. Üks vanemaist ütles talle salmis 5: „*Ära nuta! Ennäe, lõvi Juuda suguharust, Taaveti juur, tema on võitnud, tema võib avada raamatu ja selle seitse pitserit!*”

See on tähtis hetk, milles on meie kõigi jaoks õpetus. Johannes arvas end nägevat mõirgavat lõvi, kuid ei. Ta ütles: "*Ja ma nägin trooni ja nelja olevuse ja vanemate keskel seismas Talle, kes oli otsekui tapetud...*"

Milline sõnum! Lõvi ei olegi muud kui Tall! Küsimus pole võimus, vaid alandlikkuses, mitte nõudmises, vaid alistumises. Küsimus on oma elu ohverdamises, mis avab tee Jumala üleloomulikule väele. Vähemalt 50 aastat pärast oma surma ja ülestõusmist nimetatakse Jeesust Juuda Lõviks.

Juudast tuleneb sõna juut. Heebrea keeles on "Juuda"

Jehuda ja juut on "jehud", neis sõnades on vaid ühetäheline erinevus. Kuna Jeesust hüütakse Juuda Lõviks, on Ta igavesti tembeldatud juudiks, ning see on oluline asjaolu. Kui mina oleksin olnud Jumal, poleks ma neid asju nii korraldanud, kuid Jumal ei küsinud minu käest nõu.

Mida plaanitsevad antiseemitistid, pääsedes kunagi Uude Jeruusalemma, kui kõikidel treppidel ning hoonetel on juudi nimed peal? On vaieldamatu fakt, et Jumal eraldas juudid oma rahvaks. Kui sa pole juut, kuid tahad olla õnnistatud, võta end kokku ning aktsepteeri seda fakti.

Mind on Jumal üle ootuste õnnistanud. Jumala tahtel sai minust kaheksa väikse tütre isa, kellest kuus on juudid. Jumal pole seda unustanud, kuigi mina vahel unustan. Teinekord küsin imestades: "Jumal, miks sa oled nii hea mu vastu?" Jumal vastab: "Kuna sa hoolitsesid minu väikeste usklike tüdrukute eest."

Sina, kes sa pole juut, ära mine oma õnnistusest mööda. Ära tee oma südant kõvaks

uhkusest! Alandu Jumala tõe ees. Bileam, kes oli vastuhakkaja prohvet, prohveteeris Jumala surve all:

4Mo 24:9: "*Õnnistatud olgu, kes sind õnnistavad, neetud, kes sind neavad!*" Valik on sinu. Ühe minu raamatu pealkiri on "Õnnistus või needus – vali ise".

Üks viis saada õnnistatud on õnnistada Iisraeli. Kõik ei pea seda tegema nii nagu meie seda teeme. Iga kord, kui istume Rutiga koos söögilauda – me sööme tavaliselt neli korda päevas, on meil pikk palve, mille keskel me ütleme: "Osuta armu ja soosingut Iisraelile, kelle aeg on kätte jõudnud."

Nüüd on Jumala aeg osutada Iisraelile armu ja soosingut. Nii saame me iga kord söögilauda istudes õnnistatud, kuna me õnnistame Iisraeli.

Lõpuks räägin Messias, kes on mu sõnumi nurgakiviks. Jh 4:22, kui Jeesus räägib mittejuudist samaaria naisega Sühhari kaevul, ütleb Jeesus: "*Teie kummardate, mida te ei tea, meie (juudid) kummardame, mida me teame, sest pääste tuleb juutidelt.*"

Eesti keeles on need kolm sõna, pääste tuleb juutidelt, vaieldamatu ning ääretult tähtis. Kui juute ei oleks, poleks patriarhe, prohveteid, apostleid, ei Piiblit ega Vabastajat. Millised oleksid meie päästevõimalused ilma nendeta? Piibel ütleb selgelt, et hea kurjaga tasumine viib needuseni. Mitmed paganrahvad on endi peale tõmmanud needuse, kuna nad on tasunud head kurjaga. Vältigem seda!

Toon välja teise ainulaadse joone eristamaks Iisraeli täielikult teistest rahvastest: Iisraeli ajalugu on prohveteeringutes ette kuulutatud.

Loetlen kuusteist Iisraeli ajalugu puudutavat prohve-teeringut. Osad neist on täitunud, mõned on veel täitumata.

1. Egiptuse orjus ennustati Aabrahamile (1 Ms 15:13).

2. Iisraeli pääsemine Egiptuse orjusest koos suure varandusega ennustati samuti Aabrahamile (1 Ms 15: 14). See on eriline prohve-teering, kuna nad olid orjad 400 aastat. Ööpäeva jooksul sai

neile osaks tohutu varandus. Milline ime!

3. Kaananimaa omandamine ennustati Aabrahamile ette 400 aastat (1 Ms 15:18-20).

4. Iisrael hukkub ebajumalateenistuse tulemusena. Seda ennustati enne seda, kui nad oma eluasemed rajasid (5 Ms 22:15-21).

5. Jumal rajab Jeruusalemma paiga, kus juudid Teda teenivad. Seda prohve-teeriti ette veel enne, kui juudid jõudsid töötatud maale (5 Ms 12:5-6 ja mitmed teised kohad).

6. Põhja kuningriigi kohta, mida kutsutakse Iisraeliks, ennustati, et selle elanikud viiakse Assüüriasse vangi (Aamos 5:27, 6:14, 7:17).

7. Ka lõunas asuva kuningriigi ehk Juuda kohta ennustati, et juudid viiakse vangistusse Baabülioni poolt (Jer 16:13, 21:10).

8. Saalomoni poolt ehitatud templi hävitamine on selgelt ette ennustatud (2. Aja 7:19-22).

9. Järele jäänud Iisraeli rahvas pöördub Paabeli vangipõlvest oma kodumaale tagasi

(Js 6:11-13, 48:20 ja mitmed muud kirjakohad).

10. Jeesus ise ennustas ette teise templi hävitust, mis toimus aastal 70 pKr (Mt 24:2 ja Lk 19:43-44). See ennustus täitus sõna-sõnalt. Jeesus ütles, et templis ei jää kivi kivi peale, ja täpselt nii see sündis.

11. Iisraeli hajutamine paganrahvaste sekka (3 Ms 26:33-34, Hs 12:15 ja mitmed muud kirjakohad).

12. Võõrastes maades olevaid juute kiusatakse taga ja ahistatakse, nii nagu on selgelt ette kuulutatud (3 Ms 26:36-39).

13. Juutide tagasipöördumine kodumaale kõikidest riikidest, kuhu nad olid hajutatud. Seda on ennustatud mitmetes salmides (Js 11:11-12 ja Sk 10:9-10).

Siin on kolmteist Iisraeli puudutavat ennustust või prohvetearingut, mis anti juutidele sadu aastaid varem. Iga prohvetearing täitus sõna-sõnalt, mitte sümbolistlikult. Prohvetearinguid ei tohiks pidada sümbolistlikeks. Usun, et kõik prohvetearingud

tähendavad täpselt seda, mida nad ütlevad, ning täituvad nii, nagu on kirjutatud, juhul, kui ma Piiblit õigesti mõistan.

Iisraeli ajaloos on kolm suursündmust, mis pole veel täitunud.

14. Kõik rahvad kogutakse kokku Iisraeli vastu võitlema (Sk 12:2-3, 14:1-2).

15. Iisrael mõistab üleloomulikul viisil, kes on Messias. Seda on selgelt ette ennustatud (Sk 12:10-14). Viimasena, kuid mitte vähem tähtsamana.

16. Messia tulek taeva pilvedel suure väe ja kirkusega, et rajada oma Kuningriik (Sak 14:3-5).

Olen loetlenud 16 prohvetearingut, millest on minu arvates 13 täitunud. Vaid kolm on veel täitumata. Minu matemaatika kohaselt, mis polnud koolis mu tugevaim õppeaine, on 81% prohvetearingutest täitunud sõna-sõnalt.

DEREK PRINCE

Puuduta taevast

Issand, ma palun, et me poleks üksnes rahvas, kes pürgib tähtede poole, vaid kes püsib kindlas ühenduses Sinu eesmärkidega meie elu jaoks maa peal, mis on juba korraldatud taevas. Tänu Sulle selle eest, Jeesuse nimel. Aamen.

Mu tänase sõnumi pealkiri on "Puuduta taevast".

Üks Hillsongi uus laul kannab sama nime ja selle sõnad on absoluutselt võimsad, kandes endas õndsat paradoksi: "Mis imeline rikkus seal tähtede taga, need tohutud kõrgused, milleni raske on ronida. Jõudsin juba nii kaugele ja kukkusin siis kõrgelt, kuid leidsin samas taeva, kui armastus mind puudutas põhjas."

Kui Jumal andis Aabrahamile nägemuse, kätkes see endas nii tähti kui liiva. Näeme seda 1. Moosese 22:17-18: *"Ma õnnistan sind tõesti ja teen su soo väga paljuks - nagu tähti taevas ja nagu liiva mere ääres - ja su sugu vallutab oma vaenlaste väravad! Ja sinu soo nimel õnnistavad endid kõik maa-*

ilma rahvad, sellepärast, et sa võtsid kuulda mu häält!"

Jumal käskis Aabrahamil vaadata nii taevast kui tähti. Veel korra selle laulu sõnadest: "Mis imeline rikkus seal tähtede taga, need tohutud kõrgused, milleni raske ronida. Jõudsin juba nii kaugele..."

Vaata tähtede poole, sest seal näed sa Jumala varustust, töotusi ja ustavust, näed Tema viljakust. Samas on liiva peal koht, kus tulevad esile alandlikkus, ohvrimeelus ja teenimine. See on paik, kus need oma kuju omandavad.

Kahjuks on meil liiga palju kristlasi, kes püüdlevad üksnes tähtede poole. Kuid Jumala töötused pole pelgalt üleval - need on ka siin maa peal: "Mis on Jumala tahe minu elu suhtes?"

Kuid hakka astuma - jalga jala ette, tajudes oma jalge all kindlas pinnases peituvat väge ja mõistes, mida Jumal saab teha selle kindla pinnase kaudu, lastes sul kogeda Tema puudutust ja ületades

igasuguse gravitatsiooniseaduse.

See meeldib mulle Jumala juures! See on nii imeline ja kogu Piiblit läbiv teema. Me küll sirutume ülespoole, kuid teeme nõ "Paabeli vea", kui vana aja inimesed ehitasid torni, et jõuda Jumalani.

Jumala südames on tõsta ja ehitada meid üles, kuid kui me ise endid ülendame, siis on ainult üks tee, kuhu jõuame – see on minek alla mäge.

Mu igatsus on näha inimesi saamas kätte kõik selle, milleks Jumal neid on kutsunud. Samas näen aga liiga palju inimesi, kes jooksevad ja ajavad taga mõnda oma unistust, mõistmata, et isegi kui jõuad sinna üles, tähtede juurde, siis pole seal võimalik hingata. Vähemalt mitte oma jõust.

Jah, tähed kõrgel taevas näivad nii imelised – säravad ja vilguvad, kuni korraga on kadunud. Ongi kõik! Sama võib juhtuda inimestega, kes jahivad tähti ja kaotavad silmist maapinna.

Ma olen piisavalt kaua maa peal elanud ja kogenud, nähes

inimesi, kes mõistavad kindlas pinnases peituvat väge ja seda, kuidas Jumal saab seda kasutada, et tõsta ja ülendada sind kõigesse sellesse, milleks Ta on sind kutsunud.

Jumal andis Aabrahamile Morija mäel töotuse, et Ta õnnistab teda ja laseb tal saada sama arvukaks kui on tähti taevas ja liiva mererannal. Morija mägi asub keset kõrbe ja Aabraham pandi seal kõigega proovile. See oli paik, kus ta oli valmis ohverdama oma poega Iisakit, kuniks Jumal sekkus viimasel minutil, et tuua kogu loole teine lahendus.

Nii pani Aabraham sellele paigale nimeks "Issand näeb" või ka "Jumal varustab". Jehoova Jaire, Issand, meie varustaja - sealt kõik tuleb.

Nii oli Aabrahami ülim ohvrimeelsus see koht, mille keskel sai ta Jumala töotuse ja kus ta hakkas nägema kõike, mis Jumalal oli tema jaoks varuks. Ta koges Jumala varustamist ja ka Jumala viljakust.

Me ei nimeta ilma asjata Aabrahami isa Aabrahamiks. Ta on meie usuisa! Piiblist on näha, et Aabrahamist Taave-

tini oli 14 põlve ja Taavetist Jeesuseni ka 14 põlve – kuni meieni ja kõigi maailma rahvasteni, kes nimetavad teda õnnistatuks.

Kuid Aabraham ei kaotanud kunagi silmist pühendumist kindlale ja olulisele pinnasele, mis viis teda võraturate kõrgusteni täis Jumala varustatust, töotusi ja viljakust. Nii võimas! Kas tead, et Jumal lisas oma kaalu Aabrahami taolisele meelsusele.

1 Moosese 22:16 ütleb Jumal: „*Ma vannun iseenese juures, ütleb Issand: sellepärast, et sa seda tegid ega keelanud mulle oma ainsat poega.*” Mida Jumal mõtleb selle all: "Ma vannun iseenese juures?"

Piibliaegadel oli nii, et töötuse või vande andmine pidi toimuma kellegi kõrgema nimel, kui su enda nimi oli. Niisiis pidid leidma kellegi, kellel oli suurem võim ja nimi, kui sul endal, ja siis sa ütlesid: "Ma vannun sellel nimel."

Jumalal aga polnud kedagi, kelle nimi oleks olnud kõrgem Tema enda omast, nii et kõike, mida Ta töötas – õnnistusi, viljakust, varus-

tatust ja pärandit, mis puudutab põlvkondi ja mille vili meiegi oleme – Ta tegi seda kõike enda nimel, aga tänu Aabrahami alandlikkusele. Ta ütles: "Ma töotan seda kõike sulle omaenda nimel," mis on nimi üle kõigi nimede.

Heebrealaste 6. peatükk räägib kõigest sellest, rääkides kahest asjast, millesse meie usk on ankurdatud. Sinu lootus tuleviku, lõikuse ja Jumala õnnistuste osas peab olema ankurdatud neisse kahte asjaolusse. Nendeks on Jumala sõna ja Jumala töotus.

Heebrealastele 6:19 on öeldud, et Jumal on meie hinge ankur ja salmis 13 on öeldud, et Jumal vandus omaenese nimel, sest see on nimi üle kõigi nimede. Kui elame oma elu ohvrimeelselt ja alandlikkuses, paneb Jumal oma kaalu ja nime selle taha, töötades meile päris vinget tulevikku. Usun kogu oma südamest, et Tema töotus kätkeb endas imelist tulevikku. Aamen.

1 Moosese 22:16: „*Ma vannun iseenese juures, ütleb Issand: sellepärast, et sa seda tegid...*”

Ela ohvrimeelselt. Ela nii, et pühendad end kindlale pinnasele. Aabraham ei tormanud tähti nähes neid pea laiali püüdma, vaid ta jätkas Jumala teenimist just seal, kus ta oli – keset kõrbe; keset liiva ja tolmu. Võimas!

„Ülespoole kukkumine” mõistab alandlikkuse tähendust. „Ülespoole kukkumine” mõistab teenimise tähendust. Ma ei tea, mis on sinu elu kutse, aga usun, et see, kuidas Jumal laseb sel esile tulla, on täielikus vastuolus maailma majandusega.

Ehk kui meie püsime kindlalt maapinnal, mõistes, et meie pühendumus tuleb kõige paremini esile siin, siis samas avab see meile tee taevaste töotusteni. "Ma puudutan taevast hetkel, mil mu põlved puudutavad maad."

Osa meist nimetab seda ohtlikuks kuulutuseks, sest Jeesus jagas Mäejutluses välja kõige kuldsemad tarkusete-rad, pöörates uskumused "silm silma ja hammas hamba vastu" täiesti pahupidi ja julgustas meid püsima pühendunult kahe jalaga maa peal.

Mine käi see ekstra miil. Kui keegi palub sinult särki,

anna talle ka oma kuub. Või kui keegi palub sinult kuube, anna talle ka särk. Peaasi, et sul püksid jalga jäävad! Jeesus muidugi ei öelnud seda viimast lauset. See on ohtlik kuulutus!

Kuulake, mida Jeesus siin ütleb? „*Õndsad on vaimus vaesed, õndsad on kurvad, õndsad on tasased, õndsad on need, kellel on nälg ja janu õiguse järele, õndsad on halastajad, õndsad on puhtad südamed. Õndsad on rahategijad, õndsad on need, keda õiguse pärast taga kiusatakse.*"

Jeesus ei öelnud, et "õndsad on need, kes tõestavad end selle ja teise ja kolmanda asja läbi". Ei! Õndsad on kurvad ja tasased. Õndsad on need, kes elavad alandlikkuses; kes mõistavad ohvrimeelsust ja teenimise tähtsust. Nemad on õndsad!

Milles aga peitub see ohtlik kuulutus? Piibel ütleb, et Jeesus võttis maailma tarkuse ja pööras selle pea peale. Ta rääkis taevast, öeldes: "*Sest nende päralt on taevariik. Neid lohutatakse. Nemad pärivad maa. Nemad saavad küllaga. Nende peale halasta-*

takse. Nead näevad Jumalat ja neid hüütakse Jumala lasteks. Nende päralt on taevariik."

Kas pole imeline, et Jeesuse õpetuse kohaselt läheb tee üles läbi all ära käimise. Jumal näeb, mida meie ei näe. Mu palve on, et me kogudus ei jääks kunagi kinni oma mainesse ega väarikusse, sellesse, kes me oleme.

Ma olen tohutult tänulik Jumalale Tema õnnistuste eest. Meie, kes me kunagi alustasime ühe väikese Aust-raalia kogudusena, oleme saanud näha, mida kõike Jumal võib teha. Kuid meie koguduse vaimsus pole kunagi taandunud meile endile - erinevate tähtede glamuurile või särale.

Seevastu oleme alandlik rahvas, ohvrimeelse vaimuga, mis peegeldub meie andmises ja teenimises. Mõtle Jaakobusele, kes Jaakobuse kirjas 1:1 tutvustab end Jumala ja Kristuse sulasena; veelgi enam – otseku orjana.

See on päris huvitav viis oma kirja alustamiseks, sest tal oli nii palju muid tiitleid, mida ta oleks võinud kasutada. Esiteks oli ta Jeesuse

väikevend. Lisaks sellele sai temast ka Jeruusalemma koguduse pastor. Seda kõike kõrvale jättes esitles ta ennast andunud sulasena ehk kui orjana.

Vabatahtlik tähendab vabatahtlikkust. Tänu Jumalale meie vabatahtlike eest! Vabatahtlikkus tähendab võimalust valida – tahan, ei taha; teen, ei tee. Tahan ja teen.

See on see, kuidas maailm käitub. Kuid Jaakobus läheb kaugemale sellest, öeldes et on andunud sulane. Ta ei nimeta end isegi vabatahtlikuks, vaid pigem orjaks. Ta oli Jumala tahte täitmise ori.

Sa ei ole inimeste ega koguduse ori! Sa pole mitte kellegi ori! Võime aga elada oma elu sama meelsusega, nagu Paulusel oli, kes ütles, et Kristuse armastus sunnib teda seda tegema.

Üks teine piiblitõlge ütleb, et Kristuse armastus ei jäta muud võimalust. Ehk ta ütles: "Ma olen Jumala tahte täitmise ori." Kui palju saab tehtud, kui me püsimel kindlas ühenduses Jumala tahtega, ajamata pidevalt taga tähti, nii nagu mõni kristlane seda teeb.

Tähtede poole püüdlemine võib hetkeks tunduda nii ime-line, sest tähed ju vilguvad ja säravad, kuid sealsamas on nad mingi hetk kadunud. Ma ei usu, et Jumala tahe sinu suhtes oleks püüelda tähtede poole, vaid Tema tahe on, et Tema kui valguse Isa saaks puudutada sinu elu ning kasutada su ande ja oskusi, kui avad end Tema võimalustele.

Mulle meeldib Jaakobuse hoiak: "*Ma olen Jumala ja Kristuse sulane.*" See oli tema suhtumine - ülim teenimisvalmidus.

Mida ütles Jeesus Johannese 15:15? Et Ta ei nimeta meid enam orjadeks, vaid sõpradeks. Jeesuse süda igatses sõpruse järele, Jaakobuse süda tunnistas Temast kui oma isandast.

Pürgides kõrguste suunas, hakkavad inimesed kuidagi hõljuma ega jõua kahjuks kunagi Jumala tahte ega plaanide täitumiseni oma elus. Selles aga, kui mõistad seda, mis sul on siin ja praegu, peitub oma vägi.

See toob endaga kaasa nii palju hävingut, kui taandame end lihtsast alandlikkusest,

teenimisest ja ohvrimeelsest elust. Kuid kes iganes me ka poleks – me ei saa ilma nende asjadeta hakkama! Kui ma peaks mingilgi moel hakkama taga nõudma au ja austust, ei saaks ma seda kunagi, kaotades samas sellegi, mis mul on.

Sama kehtib ka poliitikas, kuigi kirikus on ohtlik poliitikast rääkida. See puudutab kogu Austraalia parlamenti – nii osariikide kui kogu riigi tasandil.

Viimaste aastate jooksul oleme näinud mitmeid juhte, kes järgides tavapärast poliitilist tarkust, panid kõik mängu ja pingutasid oma esimesel aastal täiega, viies sisse kõikvõimalikke muudatusi ja tehes seda, mis oli vaja. Järgmised paar aastat kulusid kogu loo pehmemendamisele, nii et selleks ajaks, kui tulid uued valimised, oli rahvas loode-tavasti unustanud kõik need valulikud muudatused ja pidasid sind lihtsalt imeliseks.

See on selline kaalutletud tarkus, kuid Austraalias see väga ei toimi. Sageli on nii osariikide kui parlamendi juhid ja poliitikud unustanud, et juhtimine nõuab samuti tarkust, nagu kõik muu elus.

Kui meil aga pole tarkust ja me kaotame oma tõelise sisu, ei jää meile midagi alles. Minu jutu mõte on selles, et kui kellegi on vajaka tarkusest – see palugu Jumalalt!

Jaakobus, kes meile selle nõuande andis, on parim eeskuju sellest tänu sellele, kuidas ta oma kirja alustas, öeldes et ta on sulane, et ta on ori. Ta ei tõstnud esile oma tiitleid ega eeliseid, vaid oma pühendumist Jumalale ja Kristusele. Ta ei toetunud oma sugulussidemetele Jeesusega, vaid sellele, et ta elu sõltus Jeesusest. Jumal tõstis ta üles, kinkides talle tohutu mõjujõu ja võimalused.

Nii toimib see ka meie puhul, sest vastasel korral külvame me üht oma õiguse tagaajamise seemet, võttes kõike kui midagi tavapärast.

Halvim, mis juhtuda võib, on see, kui hakkame pidama Jumala õnnistusi tavaliseks ja uskuma, et meil ongi õigus neid omada. Kindlam moodus kaotada Jumala puudutus oma elust on elada arvamises, et meil ongi õigus kõigele ja kui Jumal on meid varem õnnistanud, peab Ta seda tegema ka edaspidi.

Jumala õnnistustes elamise ja Tema pärandi omaks kuulutamise vahel on habras piir, kus me võime kaotada tõsiasja, et ilma Jumala armuta poleks me keegi.

Koguduses, kus oleme näinud Jumala õnnistusi nii palju aastaid – meie konverentsid on puupüsti rahvast täis, Jumal tegutseb, inimesed kogevad päästet ja uuestisündi, imelised võimalused, mis tundusid nii kauged ja kättesaamatud – siis kõige hullem oleks kõige selle keskel uskuda, et meil ongi õigus seda kõike kogeda.

Selle vahelt jookseb väga habras piir, kus ühelt poolt elame oma jumalikus pärandis ja usume Tema töötustesse, kuid korraga lubame endale arusaama, et võime elada kuidas iganes, ja et Ta õnnistab meid sellegi poolest. Taoline suhtumine lõikab paljud inimesed läbi sellest, mis Jumalal neile tegelikult varuks on.

Rääkides tähtedest taevas, mõelge veelkord sellele, mida ütlesin Aabrahami kohta – Aabraham vaatas nii tähti kui ka tema jalge all olevat maad. Kui me aga kaotame

ühenduse jalgealuse pinnaga, kuna jõllitame ainuüksi tähti kõrgel taevas, siis oled nagu kõik muu seal kõrgel taevavuumis – võimetu ellu jääma.

Kahjuks on olemas üksnes üks viis, kuidas sealt pilve pealt alla saada... Vaid üks viis, kuid see pole see, mida Jumal tahaks sinu jaoks. Jumal tahab, et mõistaksid Tema väge nii nagu Jaakobus seda tegi, mõistes, et tegelik tulemus saavutatakse põlvedel.

Mõtlen kõigile vanaemadele ja memmedele... Nendegi põlved on parkunud tänu raskele palvetööle, puudutades oma palvetega taevast, tänu millele võime meie omakorda elada kõikvähelise Jumala töotustes ja õnnistustes. Mu palve on, et nii ma ise kui meie kõik võiksimelada oma elu nii, et me mõistame seda väge, mis peitub ühtaegu nii liivale kui tähtedele keskendumises.

Ära kaota oma sihti ega heitu, sest Jumala töotus sinu elu suhtes on imeline! Su elu on täis Tema töotusi ja eesmärke; täis kõike, mida Jumal saab sinu heaks teha.

Ta suudab nii palju enamat, kui suudad ettegi kujutada, kuid ära hakka seda kohe pingeliselt taga ajama. Ei!

Olgem ustavad selles, kuhu Jumal on meid pannud just praegu ja vaadake, kuidas Jumal meid tõstab. Vaata, kuidas Jumal sind tõstab ja kuidas Ta saadab korda selle, mida on töötanud.

Oma õiguse tagaajamine on mürgitav ja toob kaasa selle, et kõik tundub nii tavaline. See toob kaasa samuti uhkuse. Eks me kõik vaja julgustust, kuid kui me hakkame oma ego üles pumpama ja muutume uhkeks ning arvame, et meil ongi õigus midagi saada ja et me oleme selle ära teeninud.

Hea näide selle kohta on variser jumalakojas, kes endale rusikaga vastu rinda löi ja enda kõrval olevat patust nähes ütles: "Tänu Jumalale, et ma pole selline nagu tema! Ma maksan kümnist, ma paastun kaks korda nädalas. Ma teen seda, teist ja kolmandat."

Samas esindas see patune põlvedel olevat inimest, kes ütles: "Mu Jumal, mu Jumal, mu Jumal! Ole armuline

mulle, patusele!" Mis sa arvad, kumma neist Jeesus üles tõstis ja ülendas? Kumb neist võis saada kätte pärandi, mis Jumalal tema jaoks oli? Mõistkem selles peituvat väge. Millegi eeldamine on oma õiguse tagaajamise mürgine vili.

Eeldamine abielus. Sa mis-kipärast arvad, et sul on Jumalast antud õigus oodata oma naiselt enda teenimist. Arvad, et võid kohelda teda kuidas iganes, kuid tema peab ikka teenima sind, sest te olete ju abielus! Teil on ju sõrmus sõrmes! Ja pealegi – me oleme ju kristlased, nii et ei mingit lahutamist!

Niimoodi küll midagi tervet üles ei ehita, rääkimata terve suhtest, kui üksnes eeldad asju ja oma õigust taga ajad. Kahjuks abielluvad nii paljud oma kindlate eeldustega, saades osa elu suurimast šokist, kui nad näevad, et on astunud ühe sammu liiga kaugele. Sest selline eeldamise vaimsus hävitab nende suhte. Nemad aga näitavad näpuga ja virisevad ning süüdistavad.

Olgu me suhted ikka sellised, kus me teenime

teineteist ja elame alandlikult üksteisega. Elagem kahe jalaga maa peal, kohates samas avali silmi imesid!

Ma ei taha elada oma elu nõudes või midagi eeldades. Ma tahan elada armus ja tänutundes. Tänu Jumalale selle erilise aarde eest, kes meie kogudus on, ja tõelise aarde eest, mis peitub meie inimestes. Selle koguduse vaimsus pole kunagi olnud olla särav täht, mis üks hetk särab ja kiirgab, kuid järgmine hetk on juba kustunud.

Meie koguduse vaimsus peitub imelistes, ustavates inimestes, kes teenivad Jumalat päevast päeva ja nädalast nädalasse, kas siis koguduses või oma elus tervikuna. See on tõeline aare, mis paneb meid puudutama taevast.

Kui palvetava vanaema põlved puudutavad maad, puudutavad ta palved taevast. Kui sina ja mina elame oma elu kindlas ühenduses maaga, jõuame me ka taevani. See on koht, kus näeme Jumalat tegutsemas oma elus. Olgem siis selline rahvas! Elagem välja see ohtlik kuulutus! Aamen.

Jaakobus, Jumala ja Jeesuse alistunud sulane, pani oma usu nii Jumala kui Jeesuse nimesse, mitte sellesse, et ta oli Jeesuse vend, vanempastor või koguduse sammas. Ei! Ta oli Kõikvõljalise Jumala alandlik sulane, kuulutades elukrooni. Aamen.

Mulle meeldib tõsiasi, et Aabrahami kutsutakse isa Aabrahamiks ühe kindla põhjusega. Teda kirjeldatakse kui meie usuisa, ehk töotus, mis Aabrahamile anti, kuulub meile ka täna.

Usun, et kui me mõistaks kõike seda, mille kaudu Aabrahami visioonist sai reaalsus, saaks ka meie unistustest reaalsus. Jumal käskis tal vaadata kahe asja peale: taevasse ja tähtede peale, öeldes,

et ta õnnistus saab olema sama suur. Aga Jumal käskis teda vaadata ka liiva peale mererannal. Ta pidi vaatama nii tähti kui ka maapinda.

Vahel me oleme nii innukad püüdlema tähtede poole, mõistmata sageli, et me töotus, unistus või õnnistus tuleb hoopis millestki, mis on otse meie nina all – maa pealt. Meie ülendus ja tõusmine lähtub sageli Jumala äraspidisest tegutsemisest. Seetõttu ära lihtsalt aja taga oma unistusi, kaotades silmist selle, mida Jumal on tegemas sinu elus just praegu.

Ole ustav selles, mis sul on praegu ja vaata, mida Jumal sellest teeb!

BRIAN HOUSTON

Terroristi muutumine

Keegi mees kasvas tänavatel Zimbabwe vaesemas piirkonnas. Temast sai narkosõltlane ja eluga toimetulekuks kasutas ta vägivalda. Ta liitus grupiga, kes õpetas teda vihkama ja tapma. Ta räägib oma elust järgmist.

Minu taust on väga katkine. Minu ema anti kolmeteistaastasena naiseks kellelegi mehele. Mina sündisin siis, kui ta oli neliteist. Ta jättis minu tänavale, kui ma olin kuue- või seitsmeaastane. Läksin väikese poisina elama

silla alla.

Minust sai narkosõltlane väga noorelt. Pussitasin kedagi kolmeteistkümmesena. Siis liitusin vabadusvõitlejatega Zimbabwes. Seal ma pidin hüüdma: „Jumalat ei ole.” Kommunism oli ainus vastus.

Minu viha valgenahaliste vastu sai alguse juba väga noorelt, siis, kui ma nägin, kuidas nad mu isa peksid. Kui mulle anti pomm lõhkamiseks, tahtsin tappa sellega nii palju valgeid kui võimalik.

Sõites mööda teed nägime suurt telki. See oli Lõuna-Aafrikast, kus kõik oli meie jaoks nagu suur koletis, kuna valged piinasid seal musti. Selles telgis oli 2 - 3 tuhat inimest, kes laulsid ülistuslaule Jumalale.

Me lähenesime telgile ja ma ütlesin: „Piirake telk paari-kaupa sisse. Kui ma vilistan kell seitse, siis visake pommid telki. Igaüks seal sees peab surema. Kui ka üks jääb ellu, siis ma lasen ise teid maha.”

Nad vastasid: „Hästi, Steven, me teeme seda.”

Ütlesin: „Meil on veidi

aega, läheme kaheks minutiks sisse. Vaatame enne neid, keda me tahame tappa.”

Me läksime sisse, relvad paberkottides. Istusime viimasele pingireale, mis oleks olnud nagu meie jaoks broneeritud. Poisid hakkasid laulma valel häälel, et koosolekut segada. Üks jutlustaja tuli ja pani käe mu õlale: „Poisid, veidi vaiksemalt, palun.”

Ma tõmbasin pussi välja. „Kui sa veel mind puudutad, siis tapan su kohe.”

Ta läks minema. Jõuk pöördus üllatunult vaatama minu poole. Ma küsisin: „Mis nüüd lahti on?” Nad üllatusid selle peale, et ma üksnes hoiatasin jutlustajat.

Olin sellise äkkvihaga, et kui pussi välja tõmbasin, siis seda ka kasutasin. Kui juba relva välja võtsin, siis ka tulistasin.

Lavale kutsuti tunnistama keegi ilus tüdruk Sovietost. Ma läksin peast täiesti segi. Tüdruk oli üleloomulikult kaunis. Mida kaugemale ta tunnistust jätkas, seda enam hiilgas temast Jumala kirkust.

Lavale kutsuti keegi must evangelist, kes luges pühakirjast Rm 6:23: „Sest patu palk on surm, aga Jumala armu- and on igavene elu Jeesuses Kristuses, meie Issandas.”

Mind tabas väga sügav patutunnetus. Ma nutsin nagu väike poiss, kusjuures kogu telk pöördus vaatama telgi tagaosas nutvat poissi.

Võtsin oma relvad ja pommi ning läksin ette. See õhtu oli minu pöördepunkt. Ma nutsin ja palvetasin: „Jeesus, ole mulle armuline. Ma tahan anda oma elu Sinule.”

Rahu, mille sel õhtul sain, oli uskumatu. Ükski keel ei suuda seda selgitada, millist rahu ja rõõmu siis kogesin. Seejuures oli see esimene kord minu elus nutta.

Pärast seda õhtut andsin ennast politseile üles. Kaheksa tundi kestnud ülekuulamise järel ütlesid nad mulle: „Kui Jeesus andis sinule andeks, siis anname ka meie.”

Sain politseiametnikult Piibli. Ma ei osanud seda lugeda, kuid pidasin seda varanduseks. Jumala huumorimeel avaldus veel selles, et

keegi valgenahaline mees adopteeris minu.

Sel ajal kehtis seadus, et mustad ei tohtinud elada valgete piirkonnas, muidu nad arreteeritakse. See mees hoidis mind enda kodus seadusele vaatamata viisteist aastat. Ta aitas mul muutuda selleks, kes ma täna olen. Ta andis mulle oma perekonna nime – Lungu.

Minult küsitakse: „Millise piiblikooli sa läbisid?”

Vastan: „Kolgata.”

„Kus selline asub?”

„Jeesuse risti juures. Seal olen õppinud Jumalast kõik, mida ma tean.”

Minu kraadi lühend on SU. Sündinud Uuesti.

Jumal on viinud mind kõikjale maailma kuulutama temast. Olen kohtunud riikide presidentidega. Nad kutsuvad mind ja maksavad kinni mu reisikulud.

Olen jutlustanud peaaegu kõikides USA osariikides. Kaks aastat tagasi jutlustasin Pentagonis CIA agentidele. Olin seal esimene must jutlustaja.

Kui vaid mõelda sellele, et Jumal valis minu, kes olin

hüljatud oma ema poolt. Ta ei aimanud, et poiss, kelle ta jättis tänavale, reisib mööda maailma, tunnistades Jumalast.

Jumal valib tähtsusetu ja teeb temast tähenduskuüllase. Jumal suudab teha väheväärtuslikust väärtusliku. Kui ta muudab terroristi elu ja viib ta kuningate ette, võib ta teha sama ka sinuga.

Võib-olla tunned ennast hüljatuna? Kas oled kunagi toetunud vägivallale, arvates, et see lahendab su probleemi? Eksisteerib juba mainitud valikuvõimalus Rm 6:23: „*Sest patu palk on surm, aga Jumala armuand on igavene*

elu Jeesuses Kristuses, meie Issandas.”

Võid loobuda patust ja pöörduda Jumala poole. Piisab, kui palvetad ja lihtsalt vestled temaga. Kutsu ta oma ellu.

Issand Jeesus, aita mul muuta oma elu täna. Ma annan oma elu Sinule. Tule minu ellu ja ole minu Issand ja Päästja. Pöördun Sinu poole nüüd, teades, et oled valmis alati aitama. Aita mind, Issand. Muuda mu elu igaveseks. Vajan Sind täna. Aamen.

TV7 saates „Käännekohta”
22.04.2016

Mina olen

Mina olen vastus teie palvetele, kui need palved ohverdatakse Minu nimes ja Minu tahte kohaselt.

Mina olen Alfa ja Omega: algus ja ots. Mina olen teie õigus ja teie pääste, teie vägi ja teie rõõm. Mina olen teie õigeksmõistmine, teie lunastus, teie pühitsus, teie vabas-

tus, teie tervenemine ja teie kirkastamine. Mina olen teie hingede karjane ja kaitsja, usu alustaja ja täideviija, teie kutsumise apostel ja ülempreester. Mina olen teie arst, teie varustaja, teie kaitsja ja teie rahu. Mina olen teie kõik kõiges. Mina olen Jahve – Jeesus.

Mina olin tuli põlevas põõsas Ligiolu mäel. Mina olin hää, mis kutsus Mooset ja ütles: „Ära tule siia, võta jalatsid jalast, sest paik, kus sa seisad, on püha maa!” (2Mo 3:5). Mina olin hää, kes ütles talle: „Mina olen sinu vanemate Jumal, Aabrahami Jumal, Iisaki Jumal ja Jaakobi Jumal!” (2Mo 3:6).

Mina olin Ligiolu mäel sellel päeval, ja Mooses kartis mind vaadata (2Mo 3:6). Mina olin kutsumus, kes läksin tema juurde, andes talle meelevald minna vaarao juurde ja tuua välja Minu rahvast Egiptuse orjusest (2Mo 3:10). Mina olin näinud nende ahistust ja kuulnud nende appihüüdu (2Mo 3:7).

Mooses, kes mõistis enese olevat pelgalt inimene, murdus Minu ees ja vastas Mulle: „Kes olen mina, et võiksin minna vaarao juurde ja viia Iisraeli lapsed Egiptusest välja?” (2Mo 3:11).

Mina vastasin talle: „Mina olen [tõesti] sinuga” (2Mo 3:12). Ta oli juba näinud, mida temaga võib toimuda, kui ta püüdis vastata Minu

kutsele oma jõus, kui ta tappis egiptlase (2Mo 2:11-12).

Mina kutsusin teda pagendusse ja lubasin Oma Ligiolu, et Mina lähen koos temaga ja vabastan Oma rahva Oma parema käe tugevusega.

Mina andsin talle teada Oma nime, et tema ja kogu see rahvas teaks, kes juhib neid välja. Mina ütlesin temale: „Ma olen see, kes ma Olen!” (2Mo 3:13-15). Ütle rahvale, et Ma olen on läkitanud sind nende juurde. Mina olen on Ligiolu teie keskel. Ilma Minuta ei või te midagi teha.

Kinnitades kohaloleku tõotust nende üle ja nende keskel, andsin Mina talle kepi (2Mo 4:19). Mina andsin talle Jumala kepi. See kepp esindas Minu ligiolu. Kus on Minu ligiolu, seal on ka Minu vägi ja Minu autoriteet. Mina osutasin neile mitme muu tunnusmärgiga Oma sõna, Oma väge, Oma kavatsusi, Oma ligiolu.

Mina olen see, kes Ma olen. Ma olen Jahve - Jeesus. Juu-

did küsisid Minult, kuidas võin Ma öelda olevat suurem kui Aabraham, kes oli surnud. See oleks tähendanud, et Ma tulin enne teda, kuigi polnud veel 50aastane. Mina ütlesin neile „enne kui Aabraham sündis, olen mina” (Jh 8:58).

Mina rääkisin samaaria naisega kaevul (Jh 4) ja Minu ligiolust lähtudes ta tundis, et Ma olen saabuv Messias (Jh 4:25). Mina olen eluleib (Jh 6:35,48), elav leib, kes tuli alla taevast (Jh 6:51). Mina olen lammaste uks (Jh 10:7-8). Mina olen hea karjane (Jh 10:1). Mina olen ülestõusmine ja elu (Jh 11:25). Mina olen tee, tõde ja elu (Jh 14:6). Mina olen tõeline viinapuu (Jh 15:1).

Mina ütlesin siis juutidele, nii nagu ütlen nüüd teile, Mina olen on Ligiolu teie keskel. „... sest kui te ei usu, et mina olen see, siis te surete oma pattudesse” (Jh 8:24). Algusest saadik Mina olin öelnud teile, et kui teil oleks kõrvad kuulda, et Mina olen see, kes Ma olen. Mina ütlesin teile: „Kui te Inimese Poja

olete ülendanud, siis te mõistate, et mina olen see” (Jh 8:28).

Kui Juudas tõi sõdurid Mind kinni võtma, siis küsisin neilt: „Keda te otsite?” Ma tahtsin, et nad teavad, et see, keda nad olid vangistamas, oli suur Mina olen.

Nad vastasid Minule: „Naatsareti Jeesust.” Mina vastasin neile: „Mina olengi see.”

Kui Ma ütlesin selle ilmutuse sõna, siis taganesid nad ja kukkusid maha. Mina küsisin neilt uuesti, keda nad otsivad. Jälle nad vastasid: „Naatsareti Jeesust.”

Mina vastasin neile teise korra (kaks on tunnistuste arv). „Ma ju ütlesin teile, et mina olengi see” (Jh 18:1-8).

Mina olen Yahweh teie keskel. Just samuti nagu olin siis suur Mina olen. Mina olen tänapäeval suur Mina olen. Mina ei muutu. Mina olen sama eile ja täna ja igavesti (Hb 13:8).

**CHARLES ELLIOT
NEWBOLD JR**

Tüatira linna varemed praeguse Ak-Hissari linna keskel Türgis. Pildid: Mick Nichols.

